

Κάθε μέρα μάθαινα κάτι σχετικά με τον πλανήτη του, για την αναχώρησή του, για το ταξίδι του. Αυτό γινόταν σιγά σιγά όπως το έφερνε η κουβέντα. Έτσι έμαθα, την τρίτη ημέρα, για το δράμα των μπαομπάμπ.

Κι αυτή τη φορά αφορμή ήταν το αρνάκι γιατί ξαφνικά ο μικρός πρίγκιπας με ρώτησε σαν να τον είχε κυριεύσει μια ανησυχία:

«Είναι αλήθεια ή μήπως δεν είναι ότι τα αρνάκια τρώνε τα δεντράκια;»

«Ναι, είναι αλήθεια».

«Α! Είμαι ευχαριστημένος».

Δεν κατάλαβα γιατί ήταν τόσο σημαντικό ότι τα αρνάκια τρώνε τα δεντράκια. Μα, ο μικρός πρίγκιπας, πρόσθεσε:

«Ωστε δηλαδή τρώνε και τα μπαομπάμπ;»

Τόνισα στον μικρό πρίγκιπα ότι τα μπαομπάμπ δεν είναι δεντράκια αλλά μεγάλα δέντρα, ψηλά όπως οι εκκλησίες και ότι ακόμα κι αν μετέφερε ένα ολόκληρο κοπάδι από ελέφαντες, δεν θα μπορούσαν αυτοί να φέρουν βόλτα ούτε ένα μπαομπάμπ.

Η ιδέα του κοπαδιού από ελέφαντες έκανε τον μικρό πρίγκιπα να γελάσει:

«Θα έπρεπε να βάλω τον έναν πάνω στους άλλους...»

Παρατήρησε όμως πολύ σοφά:

«Τα μπασομπάμπη πριν μεγαλώσουν αρχίζουν από μικρά».

«Πολύ σωστά! Όμως γιατί θέλεις τα αρνάκια σου να φάνε τα μικρά μπασομπάμπη;»

Μου απάντησε: «Καθώς! Θα δούμε!», σαν να ήταν ολοφάνερο το *γιατί*.

Και κατέβαλα μια μεγάλη προσπάθεια να συγκεντρώσω την εξυπνάδα μου για να καταλάβω μόνος μου αυτό το πρόβλημα.

Πράγματι, πάνω στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα, όπως άλλωστε και πάνω σε όλους τους πλανήτες, υπάρχουν καλά και κακά φυτά. Προφανώς από καλούς σπόρους αναπτύσσονται καλά φυτά και από κακούς σπόρους κακά φυτά. Όμως οι σπόροι είναι αόρατοι. Κοιμούνται μυστικά μέσα στη γη, μέχρι να έρθει σε κάποιον από αυτούς η ιδέα να ξυπνήσει. Τότε τεντώνεται και βγάζει αρχικά, δειλά δειλά, ένα χαριτωμένο βλασταράκι προς τον ήλιο. Αν είναι ένα βλασταράκι ραπανιού ή τριανταφυλλιάς, μπορούμε να το αφήσουμε να μεγαλώσει όπως θέλει. Αν είναι όμως κανένα κακό φυτό, θα πρέπει να το ξεριζώσεις μόλις το αναγνωρίσεις. Υπήρχαν λοιπόν και σπόροι τρομεροί στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα... ήταν οι σπόροι των μπασομπάμπη. Το έδαφος του

πλανήτη του είχε γεμίσει τέτοιους σπόρους. Μα, ένα μπουμπάμπι, αν αργήσεις να το ξεριζώσεις, δεν θα καταφέρεις ποτέ να απαλλαγείς από αυτό. Εξαπλώνεται σ' όλο τον πλανήτη. Τον τρυπάει με τις ρίζες του. Κι εάν ο πλανήτης είναι πολύ μικρός και τα μπουμπάμπι πολλά, τον κομματιάζουν.

«Αυτό είναι ένα θέμα πειθαρχίας» μού έλεγε αργότερα ο μικρός πρίγκιπας. «Το πρωί όταν ολοκληρώνει κάποιος την καθαριότητά του, πρέπει να φροντίζει για την καθαριότητα και του πλανήτη. Πρέπει να ξεριζώνει τα μπουμπάμπι το ένα μετά το άλλο, αμέσως μόλις τα αναγνωρίζει ανάμεσα στα βλαστάρια από τις τριανταφυλλιάς καθώς μοιάζουν πολύ μ' αυτές όταν είναι πολύ μικρά. Είναι μια δουλειά πολύ βαρετή αλλά και πολύ εύκολη».

Και μια μέρα με συμβούλεψε να προσπαθήσω να σχεδιάσω ένα καλό σκίτσο για να το βάλουν καλά στο μυαλό τους τα παιδιά του πλανήτη μου. «Αν ταξιδέψουν κάποια μέρα», μου είπε, «μπορεί να τους χρειαστεί. Υπάρχουν φορές που δεν πειράζει να αναβάλεις μια δουλειά για αργότερα. Όμως όταν πρόκειται για μπουμπάμπι, αυτό είναι πάντοτε μια καταστροφή. Γνωρίζω έναν πλανήτη όπου ζούσε ένας τεμπέλης. Είχε βαρεθεί να ξεριζώσει τρία μικρά δεντράκια...»

Και ακολουθώντας τις οδηγίες του μικρού πρίγκιπα, σχεδίασα εκείνον τον πλανήτη. Καθόλου δεν μου αρέσει να παίρνω ύφος διδακτικό. Ο κίνδυνος όμως από τα μπασομπάμπι είναι τόσο λίγο γνωστός και οι κίνδυνοι που караδοκούν για όποιον χαθεί σ' έναν αστεροειδή τόσο σοβαροί, που, για μία φορά, θα κάνω μια εξαίρεση. Και λέω: «Παιδιά! Προσέξτε τα μπασομπάμπι!» Αυτό το κάνω για να προειδοποιήσω τους φίλους μου για έναν κίνδυνο που τους περίμενε από καιρό, όπως κι εμένα, χωρίς να το ξέρω. Γι' αυτό δούλεψα σκληρά πάνω στο σκίτσο αυτό. Το μάθημά μου αυτό αξίζει τον κόπο. Ίσως αναρωτηθείτε: "γιατί δεν υπάρχουν στο βιβλίο αυτό κι άλλα σκίτσα το ίδιο υπέροχα όπως αυτό με τα μπασομπάμπι;" Η απάντηση είναι αρκετά απλή: Προσπάθησα αλλά δεν τα κατάφερα. Όταν σχεδίαζα τα μπασομπάμπι, παρακινούμουν από ένα αίσθημα κατεπείγον.

